הוכחים שנוכחו שלם לשמן . שנשחט שולה לשם שלמים : אמ"פ שמטחן לשוחטן לשמן כדיליף בנמ': אלא שלא שלו וכו' . ולריך להביה אחר לחובתו או לנדרו וישחשנו לשמו : חוץ מן הפסח

> ל זמן כו' ומוחק כל כני חיבות שלא לשתו כל זמן שחיסתו דהייט מחלות היום של ערב פסח עד הערב אבל קודם לכן ואחר מכאן קיימא לן (לקמן דף ו:) דפסח בשאר ימות השנה [שלמים] הוא וכל דינו כשלמים ואמרינן לעיל דשאר זכחים כשרין שלא לשמן ובגמ' יליף לה מקראי: לף כחשם . כדמפרם טעמה וחדל : הנשחמין לשם פסח . כל שאר זבחים שנובחו בי"ד בניסן לשם פסח או שנובחו לשם חטאת בכל זמן פסולין כי היכי דאינהו פסולין לשם אחרים ובגמרא יליף מעמא דאחרים לשם פסח בברייתה : שמעון לחי עוריה . על שם שעוריה עסק בפרקמטיא פסחים עג: עים וסיפק טרכי שמעון אחיו בשעה שהיה עוסק בתורה והתנו ביניהן שיהא חלק לעזריה בשכר תלמודו של שמעון כדאמרי' בסומה (דף כא.) אם יתן אים את כל הון ביתו וגו' לא כשמעון אחי עזריה לפיכך נקרא על שמו שלמד על ידו : שסטן . לשאר זבחים לשם גבוה מהן כשרין כדמפרש ואזיל ובגמרא (לקמן דף יא:) יליף לה ומפרש להאי כשרין אי כשרין [ועלו] קאמר ובתרתי "פליגי אי כשרין ולא עלו קאמר ובגביה ובנמוך הוא דפליגי: לשם נמוך מהן פסולין . לגמרי: בכור ומעשר בהמה נמוכין משלמים כדאמרינן בפ' כל התדיר (נקמן דף פס.) מפני שהשלמים טעונין מתן ארבע סמיכה ונסכים ותנופת חזה ושוק: במ" למה לי למיפני אלם . להחריך בלשוט ליתני ולה לן (פסחים דף ג:) לעולם ישנה אדם

לתלמידו דרך קלרה: כם קמ"ל. שאין בסו. תו שיטיא אחרינא לעבוד אחת משאר עבודות לכתחילה שלא לשמה מיהו אם עבר ושינה כשר:משום דשני בה .חדא זימנא לישני בה כל הני וניזיל:

נדר [כדיליף] מקראי דפירקין בין בהקטרה [כדיליף] מקראי דפירקין בין בהקטרה [כדיליף] מקרא דהסם ה"ה כ"א ד' ניק שאר "חמשה דברים יהו בזביחה כמו בהקטרה ומיהו הא לא מליכן למילף מהיקישא דנימא ולא שנו לשם חובה ואינה מרלה "בכל (מקום) העך ו' דברים דהחוא קרא כתיב בהקטרת אימורים והוא עלמו שלא הוקטרו אימורים כשר ולקמן דמייתי קרא לשם זבח דהיינו שיטי קודש לא מיימי נמי קרא לשם זובת דהייט שיטי בעלים "משום דהנהו ו' דברים לא שייך לפרש בשעת הקטרה דבשעת הקטרה לא משכחת לשם זובח דשיטי בעלים ליתיה אלא בשחם ש"מלזרוקאו מקבל ומוליך ע"מ לזרוק כדמוכח בפירקין (לקמן ד' ה.) ובשעת הקטרה כבר מזרק הדם ואם כן מהיכא מיתי הקטרה לשם זובת דבההוא קרא לשולה אשה ריח ניחוח לא כתיב ומעבודת דם לא אחי דעבודת דם גופיה ליחיה אלא בע"ת לורוק כדפרישית והשתא וביחה לשם ששה דברים והקטרה לשם חמשה אי נמי הא דקאמר זביחה לשם ששה דברים לא שחישב בשעת שחישה לשם ו' דברים אלא כלומר הזבח נעשה לשם ו' דברים וכל אחת בשעתה "ובפ' המפקוד (ב"מ דף מג:) פירשתי הא דמחשבה פוסלת בקדשים אי בדיבור הובח נעשה [שלא] לשמה או אפילו במחשבה : הפסה בומנו . אבל שלא בומנו לא ואפי' שוחטו לשם עולה ואפילו למ"ד בעי עקירה מ"מ הוי שלמים כדדרשינן ואם מן הלאן קרבנו לובח שלמים כל דשחים ליה שלמים ליהוי לקמן בפירקין (דף מ:): החמאת באה על חמא והאשם בא על החמא. איכא חמאת ואשם נמי דאין באין על חמא כגון חמאת יולדת ואשם מלורע אלא משום דרובא אתו על חשא משוו להו אהדרי : לינום גבוה מהן כשירין. בגמרא" מיבעי לן אי בעי למימר כשירין ומרלין ופליגי בתרתי או כשירין ואין מרלין ולא פליגי אלא בחדא [משמע דלא מספקא אלא בחדא] כגון "בגבוה אבל בנמוך פשיטא ליה דפסולין לגמרי קאמר ותימה מנא ליה דילמא פסול ולא שלו קאמר דאשכתן [בברייתא] כי האי גווגא דתניא לקמן (דף ה.) שלמים ששחטן לשם חודה פסולין והייט פסולין ולא עלו ולא פסולין לגמרי ויש לומר משום דדרשינן טעמא דשמעתא בגמרא (שם דף יא:) מדכתיב ולא יחלנו את קדשי בני ישראל אשר יריתו במורם [מהם] אין מתחללין בנתוך מהם מהחללין וחילול משמע פסול גמור ואע"ג דררשינן בגמרא" קדשים מחללין קדשים וחין חולין מחללין קדשים ולה מיפסלו שאר קדשים שלה לשמן מכל מקום שייך בהן חילול משום פסח וחפאת דמיפסלו "ועוד יש לדקדק מגופה דמתניתין הבכור והמעשר ששחכון לשם שלמים כשירין משום דהוי לשם גבוה דאי לשם נמוך מיפסלי

והיינו לענין פסול גמור דבבסור ובמעשר לא שייך לא עלו לבעלים לשם חובה: ואסור לשטיי. יש מקומות שהתנה [היט] חושש להשמטינן חידוש זה ובפרק התכלת (מנחות דף מתו) גבי שאר שלמי נזר וגבי אשם נזיר

ואשם מטרע דקתני כשירין ולא עלו ולא קתני אלא: כרד ליה נדר וקרי ליה נדבה . משמע הכא דכל היכא דכתיב נדר נדר דוקא נדבה נדבה דוקא וכן בפרק קמא דר"ה (דף ו.) לענין בל האחר ואפילו לר"מ בפ"ק דחולין (דף ב.) דדריש טוב אשר לא סדור טוב ומזה שאינו טדר כל שיקר אלמא קרי לנדבה נדר שאני הכא דדריש מדשני קרא בדיבוריה א"ל בחולין דריש דכיון דחייש קרא לתקלה לא פא ישור אבל קרי שנא כדר לא שנא נדבה דבתרוייהו איכא למיחש אי נמי משום דכדר נפקא לן מקרא דכי החדל לנדור ש"מ דטוב אשר לא חדור לנדבה אתא: יסבי

כשרים . לזרוק דמן ולהקטיר אימוריהם ולאכול את הנאכלין והמשפת . שהן פסולין לגמרי ויליף תורה אור לה בגמ': "הפסס כומנו . [פסול]

*הובחים "שנובחו שלא לשמן כשרים יו אלא שלא עלו לבעלים לשם חובה "חוץ מן הפסח והחמאת יו הפסח בומנו והחמאת בכל זמן -רבי אליעזר אומר אף האשם הפסח בזמנו והחמאת והאשם בכל זמן אמר רבי אליעזר החמאת באה על חמא והאשם בא על חמא מה חמאת פסולה שלא לשמה אף האשם פסול שלא לשמו *יוסי בן חוני אומר הנשחמין לשם פסח ולשם חמאת פסולין שמעון אחי עזריה אומר שחמן לשם גבוה מהן כשרין לשם נמוך מהן פסולין כיצד קרשי קדשים ששחמן לשם קרשים קלים פסולין קרשים קלים ששחמן לשם קדשי קדשים כשרין הבכור והמעשר ששחםן לשם שלמים כשרו שלמים ששחמן לשם ככור ולשם מעשר פסולין: גבו׳ "לכה לי למיתנא נו אלא שלא עלו ליתני ולא עלו לבעלים לשם חובה הא קמ"ל לבעלים הוא דלא עלו לשם חובה אבל בקרושתייהו קיימי ואסור לשנויי בהו וכדרבא *דאמר רבא יעולה ששחמה שלא לשמה אסור לזרוק דמה שלא לשמה איבעית אימא סברא איבעית אימא* קרא איבעית אימא סברא משום דשני בה כל הני לישני בה וליזיל איבעית אימא קרא שלו לבעלים כו' לפון קלרה כדקיימא בכרים מוצא שפתיך תשמור ועשית כאשר נדרת נדבה וגו' *האי נדבה

הדם ואע"ג דקתני לשם ו' דברים בהם שום ירידה אלא אותה לבדו: אכל בקדושםייהו קייםי ואסור לשנויי הובח מבח הוא הדין הובח נקטר דהא קרא דמייתי התם בהקטרה מיירי ומ"מ שפיר דרים מקרא דהתם זביחה לשם ו' דברים מדאיתקש אל שם זכח דלשם זכח דהיינו שיטי קודש הוי בין בעבודת דם

תנות נפלאת אפרות לרבינו בצלאל אשבנזי ויל פתיך נפית כיי שתי לפניי וגם תרושים ושימות הראשונים ויל שקבצן וכתכן על גליון השים שלו די ווינציאה רפיב. ל) אלא שלא על כר׳ לחובתו או לנדרו כדפי' בקונפרם ודוקא נדר שהוא חייב באחריותו שהיא חייב באחריותי אבל נרבה אם שתפ שלא? לשמה אין צריך להביא אתר דהא אפי' אם נאבד אינו חייב

שלא לשמו כל זמן שחימה היינו סחצות היום של ערכ פסח עד הערב אבל קודם זמנו יפסח בשאר ימית השנה שלמים דיי וכל דינו נמי לשם עולה או לשם כל תובחים שנובחי שלא ומנו ולאחר זמנו אינם שוים דאתר זמנו כעי עקירה ואפי' שהפי לשם פסה בפירוש כשר רשלטי' לשם פסח קשהים כראמרי' במס' חולין

עין משפט נר מצוה

סשקית כלית סמג

נליון חש"ם

בליון וושים.
ב'תני' תון מן הפכח .
עיין מנחות דף מח עיכ
תוס' דיס כלנו ו' ונפ' סמפקיד
ד'ס כל וכו' ונפ' סמפקיד
פירשתי עיין לקתן דף
ד'ע'ב תוס' דיס מתשבה
ד'ע'ב תוס' דיס מתשבה

ודף מה עיב רשיי ד"ם

כגון שנתן וכתנתות דף ב פ"ב רש"י ד"ם

וגי' רשיק כמי פרין בפירקין כו' מנא לן דסא מיירי בסן כו' וגי' זיק ולסכי נמי לא מסרש

(כתב יד)

נפירקין סנך ט'

בל הזבחים שנזבחו כו' . עבודה קמייתא נקם והוא הדין קבלה אא מיי' פפץ

ארבע עבודות כגון עולה לשם שלמים אבל שינוי בעלים לא שייך ב ב מיי שם הלע:

דמו לשם שמעון כדמוכח לקמן בפירקין (דף י.) ולריך לדקדק מנא ליה להש"ם

שיטי בעלים דקבעי לקתן בפרקין

(דף ד.) מכא לן דבעיכן זביחה לשמה

כו' והדר קאמר אשכחנא שיטי

קודש שיטי בעלים מכא לן משמע

דאמתניתין קאי וכולה מתניתין לא

מישתמעא כלל שינוי בעלים דלישנא

דלשמן משמע לאפוקי שיטי קודש

וכולה מתניתין לא נקים אלא שיטי

קודש דקתני נמי בסיפה (שם דף ינ.)

כילד לשמן ושלא לשמן לשם פסה לשם

שלמים ונראה דסמך אמתניתין דלקמן

פרק בית שמחי (דף מו:) דתכן לשם

משה דברים הזבח נובח לשם זכם

לשם זובח וכן פירש בקונטרם בגמ'

חישים [לשם ריח] לשם ניתוח וי"ל

דלא אתי לפרושי אלא בהני דכשירין

ולא עלו לשם חובה אבל העך כשירין

ומרלין ועלו לשם חובה כמו שחפרש

ועוד י"ל דשלא לשמן דמתניתין

משמע בין שיטי קודש בין שיטי

בעלים כמו ברייתה דרבי שמעון

קמנה שלא לשמה דמוקי ריש פ"ק

דמנחות (דף ב:) בשיטי בעלים ולהכי

'נמי[לא פריך]בפירקין דהנך ארבעה

דברים מנא לן דלא מיירי בהן במתני'

ומיהו רבה דווקא מוקי לה בשיטי

בעלים אבל רבא ורב אשי לא מוקמי

לה הכי התם ואם תאמר והא בפרק

בית שמאי (נקמן דף מו:) דריש להו

מדכתיב עולה חשהרים ניחוח לה' שולה

לשם עולה והייט שינוי קודש ובפירקין

בגמ' (נקמן דף ד.) דרים שיטי קודם

מקרא אחרינא ויש לומר דקרא דהתם

בהקטרת אימורים והכא בעבודת שימה מקובצת

לשם זובה וכן פירש בקונטרם כגמי הגד ממשפה הייתנה.
וא"ת אי אההיא קאי א"כ הוה ליה וממשי דף פי פיא
לפרושי נמי מנא לן לשם השם לשם וממשי די מי מנה
אישות [לשת רות] לשת נוסות וייץ די האל זנימה:

והולכה חריקה כדקתני סיפא (לקמן ד'ינ.) ושיני קודש שייך בהכך

אלה בזריקה כגון שוחט או מקבל או מוליך קרבן ראובן ש"מ לזרוק

ני בגבום וכמוך ן ולא שלו קאמר זכגמוך סוא כו'

[נרכום ד: ושינ]

קמן ד: מנתום ב.

כו' ליק נשם סיי

ומן בגמרא רונה כן ממלת כשירין למא כא כדאיתא

ואם שיעקרנו בפירוש משם פסה לשם אחר וא"ת מאי איריא דפסה בימנו דפסול שלא לשמו אפי קרדם זמנו נמי דדא אם שהמו קודם זמנו שם פסה או מתמא נמי פסיל אע"ג דדינו להיות כשלמים וי"ל לאו משום השלא לשמו הוא דמיפסל אלא משום הקודם זמנו שם פסה עליו לנפרי כיון דלפסה קאי וכי שהיפ ליה לשם פסה או מתמא הו"ל פסה ששהמו קוד מדות בשום דבין הערבים אמר הדמנא השנה לשני מסיק מהוד במ"ל האו במסיק לינב הדי בפ"ר תחום במינו ווחד בפ"ר יעשו בני ישראל את הפסה במיעדו ואל"ג האירא סראי בנפרא נמי הסודם מטו חני שלמים היינו דומא ע"י עקורה כדריים ליה בנמרא ע"י כלל ופרם וכלל ואף למאי המסיק